

De foregaaende Talere har nævnt enkelte Ting, som der maaske kunde være Grund til at ændre noget. Jeg vil gerne rette en Forespørgsel til den højtærede Landbrugsminister. Der staar i Lovforslaget § 1: „Saafremt der i en Kvægbesætning konstateres Mund- og Klovesyge, og Ejeren eller den, som paa hans Vegne fører Tilsyn med den paagældende Besætning, har undladt rettidigt at anmelde, at der i denne er fremkommet Sygdomstilfælde af smitsom Art, jfr. § 3 i Lov Nr. 156 af 14. April 1920 om smitsomme Sygdomme hos Husdyrene, skal han, uanset om Undladelse skyldes, at han paa Grund af Uagtsomhed ikke har sørget for at holde sig underrettet om Besætningens Sundhedstilstand eller ikke har tillagt de foreliggende paa smitsom Sygdom tydende Symptomer nogen Betydning, straffes med Bøder...“. Det er alt sammen rimeligt. Jeg antager, at der med den, der fører Tilsyn, menes den, som er Stedfortræder for Ejeren i det paagældende Landbrug, Forvalteren eller Bestyreren, eller hvad han nu er. Hvad enten det nu er Bestyreren i Ejers Fraværelse, eller det er Ejeren selv, der har undladt at anmelde, skal de straffes med Bøder, og det mener jeg er rigtigt. Derimod synes jeg ikke, at det klart fremgaar af Ordlyden af denne Bestemmelse, hvem det er, der skal straffes med Bøder indtil 5 000 Kr. Det er formentlig Ejeren, der skal straffes, hvis hans Bestyrer begaar en Fejl, men i dette Tilfælde tror jeg dog, at der maa lægges noget Ansvar over paa Bestyreren, thi det maa jo være saadan, at alle de, der bidrager til Mund- og Klovesygens Udbredelse, falder ind under Straffebestemmelserne i Loven — om man saa skal sætte Bøderne saa højt, som her er foreslaaet, eller noget lavere, er en anden Sag. Jeg mener, at alle de voksne Mennesker, som bidrager til, at Smitten udbredes, maa personlig tage Medansvar derfor. Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, om der med Ordet „han“ i denne Bestemmelses 5te Linie menes den Person, der begaar den urigtige Handling, eller det falder tilbage paa Ejeren, selv om han har formanet sin Bestyrer maaske hundrede Gange til endelig at være forsigtig og undersøge, om der hos Besætningen findes Symptomer, der tyder paa smitsom Sygdom.

Jeg mener for Resten, at den højtærede Landbrugsminister ved de Plakater, han har ladet udsende til Mejerikredse, har gavnet meget med Hensyn til Forstaaelsen af, hvilke Symptomer der giver sig til Kende, naar Sygdommen er i sin Begyn-

delse. Det har overordentlig stor Betydning, at det bliver oplyst. For mig staar det saadan, at der neppe er nogen, som, naar han har Sikkerhed for, at en saa ondartet smitsom Sygdom er udbrudt i hans Besætning, vil undlade at anmelde det. Jeg kan ikke tænke mig, at ret mange vil undlade at anmelde, hvis de er sikre paa, at de Symptomer, de kan se hos Dyrene, viser, at det er Mund- og Klovesyge, thi de lider jo selv Tab ved at lade for lang Tid gaa, idet en Del af deres Besætning gaar til Grunde. Aarsagen er vist nærmest den, at Folk ikke i Almindelighed har forstaaet at bedømme disse Symptomer, heldigvis, kan jeg sige, thi det er et Vidnesbyrd om, at Sygdommen aldrig tidligere har været saa stærkt udbredt, som den er nu. Jeg vil heller ikke raade Folk til at gaa hen og undersøge syge Dyr, naar de ikke har Sygdommen i deres egen Besætning, idet de derved let kan bringe Sygdommen hjem. Men af de Billeder, der er sendt ud sammen med Plakaterne, kan man se, hvordan Sygdommen viser sig; de er til stor Nytte, og der kan maaske findes flere Veje til at gøre Folk klar over, hvorledes Sygdommen konstateres.

Bødernes Størrelse tror jeg ikke der er meget at sige til, thi Bøderne skal jo afskrække de Folk, som muligvis kunde have i Sinde at føre Kvæg bort af deres Besætning, efter at Sygdommen er konstateret af dem selv, ikke af en Dyrlæge, thi hvis den var konstateret af en Dyrlæge, vilde de jo ikke faa Lov til saaledes at bryde Loven og bidrage til Smittens Udbredelse og derved maaske volde megen Skade. Foretager de sig den Slags Ting, maa de finde sig i at faa en klækkelig Bøde.

Dette angaar de forsætlige Forseelser mod Loven, men saa er der jo ogsaa Bestemmelser angaaende uagtsomme Forseelser. Jeg mener for øvrigt, at Sygdommen i Almindelighed giver sig til Kende derved, at det Dyr, som bliver befængt med denne Sygdom, ret hurtig undlader at tage Næring til sig i større Omfang; derigennem vil de, som daglig har Tilsyn med Dyrene, hurtig opdage, at Dyret fejler noget — det gælder særlig i en Tid, hvor Sygdommen er saa udbredt, som den er for Tiden —, og det vil da være rimeligt at hidkalde en Dyrlæge. Nu vil Lovforslaget jo imidlertid blive henvist til et Udvalg, og jeg kan paa det radikale Venstres Vegne anbefale det til en velvillig Behandling i dette Udvalg.

Landbrugsministeren (Bording): De forskellige Ordførere har i alt Fald i nogen